

Prozatímní vydání

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (prvního senátu)

22. listopadu 2018(*)

„Řízení o předběžné otázce – články 56 a 63 SFEU – Volný pohyb služeb a volný pohyb kapitálu – Úvrovňovací instituce – Stabilizační poplatky a zvláštní příspěvek k tomuto poplatku, které se vyměňují na základě nekonsolidované bilanční sumy úvrovňovacích institucí usazených v Rakousku – Zahrnutí bankovních operací, které mají přeshraniční povahu – Vyloučení operací dceřiných společností v jiném členském státě – Rozdílné zacházení – Omezení – Odvodnění“

Ve věci C-625/17,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podaná rozhodnutím Verwaltungsgerichtshof (Správní soudní dvůr, Rakousko) ze dne 18. října 2017, došlým Soudnímu dvoru dne 3. listopadu 2017, v řízení

Vorarlberger Landes- und Hypothekenbank AG

proti

Finanzamt Feldkirch,

SOUDNÍ DVŮR (první senát),

ve složení R. Silva de Lapuerta, místopředsedkyně, vykonávající funkci předsedkyně prvního senátu, J.-C. Bonichot (zpravodaj), A. Arabadžev, E. Regan a C. G. Fernlund, soudci,

generální advokát: P. Mengozzi,

vedoucí soudní kanceláře: A. Calot Escobar,

s přihlédnutím k písemné části řízení,

s ohledem na vyjádření předložená:

- za Vorarlberger Landes- und Hypothekenbank AG C. Nauerem, Rechtsanwalt,
- za rakouskou vládu G. Hessem, jako zmocněncem,
- za Evropskou komisi R. Lyalem, jakož i N. Gossement a C. Tritz, jako zmocněnci,

s přihlédnutím k rozhodnutí, přijatému po vyslechnutí generálního advokáta, rozhodnout vč bez stanoviska,

vydává tento

Rozsudek

1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu článků 56 a 63 SFEU.

2 Tato žádost byla předložena v rámci sporu mezi Vorarlberger Landes- und Hypothekenbank AG (dále jen „Hypothekenbank“) a Finanzamt Feldkirch (finanční úřad ve Feldkirchu, Rakousko), jehož předmětem jsou rozhodnutí posledně uvedeného finančního úřadu ze dne 20. ledna 2015, kterými byla stanovena výše stabilizačního poplatku a zvláštního příspěvku ke stabilizačnímu poplatku, které musí uvedená společnost odvést za rok 2014.

Právní rámec

3 Ustanovení § 1 Stabilitätsabgabegesetz (zákon o stabilizačním poplatku, dále jen „StabAbgG“), který byl zaveden Budgetbegleitgesetz 2011 (převodní zákon ke státnímu rozpočtu na rok 2011) ze dne 30. prosince 2010 (BGBl. I, 111/2010), stanoví:

„Stabilizačnímu poplatku podléhá činnost úvěrových institucí. Za ‚úvěrové instituce‘ ve smyslu tohoto spolkového zákona se považují instituce, které jsou držiteli licence udělené podle Bankwesengesetz (zákon o bankách), BGBl. 532/1993, a pobočky zahraničních úvěrových institucí, které jsou podle zákona o bankách oprávněny nabízet služby prostřednictvím pobočky v Rakousku. [...]“

4 Ustanovení § 2 StabAbgG ve znění, které předcházelo spolkovému zákonu BGBl. I, 184/2013, stanoví:

„(1) Vyměřovacím základem stabilizačního poplatku je průměrná nekonsolidovaná bilanční suma (odst. 2) úvěrové instituce snižená o částky uvedené v odstavci 2. Pro kalendářní roky 2011, 2012 a 2013 se jako základ použije průměrná nekonsolidovaná bilanční suma hospodářského roku, který končí v roce 2010. Od následujícího kalendářního roku se jako základ použije průměrná nekonsolidovaná bilanční suma hospodářského roku, který končí v roce předcházejícím kalendářnímu roku, za nějž má být uhrazen stabilizační poplatek.

[...]

(6) Pro úvěrové instituce podle § 1 se sídlem v jiném členském státě [...], které v Rakousku působí prostřednictvím pobočky, se podle ustanovení odstavců 1 až 5 vypočítá fiktivní bilanční suma z objemu transakcí, které je nutno přičítat této pobočce; tato fiktivní bilanční suma představuje vyměřovací základ.“

5 Ustanovení § 3 StabAbgG, ve znění, které předcházelo spolkovému zákonu BGBl. I, 13/2014, zní následovně:

„Stabilizační poplatek činí pro ty části vyměřovacího základu podle § 2,

1. které se pohybují ve výši od jedné miliardy eur do dvaceti miliard eur, 0,055 %,
2. které překračují částku dvaceti miliard eur, 0,085 %.“

6 Ustanovení § 3 StabAbgG ve znění spolkového zákona BGBl. I, 13/2014, stanoví:

„Stabilizační poplatek činí pro ty části vyměřovacího základu podle § 2,

1. které se pohybují ve výši od jedné miliardy eur do dvaceti miliard eur, 0,09 %,
2. které překračují částku dvaceti miliard eur, 0,11 %.“

7 Podle § 7a odst. 1 StabAbgG musí být zvláštní příspěvek ke stabilizačnímu poplatku vypočítán jako procentní sazba z částek, které mají být uhrazeny jako stabilizační poplatek.

8 Podle § 7b odst. 2 StabAbgG vyplývá výše stabilizačního poplatku za rok 2014 z kombinovaného použití citovaných ustanovení platných před a po změnách zavedených spolkovými zákony BGBl. I, 184/2013, a BGBl. I, 13/2014.

Spor v povodním řízení a předložná otázka

9 Hypothekenbank je úvěrová instituce usazená v Rakousku, která poskytuje bankovní služby zákazníkům s bydlištěm v tomto členském státě i v jiných členských státech. Bilanční suma Hypothekenbank je z velké části, a to téměř z jedné třetiny za rok 2014, tvořena bankovními operacemi prováděnými s druhou skupinou zákazníků.

10 Dvěma rozhodnutími ze dne 20. ledna 2015 stanovil finanční úřad ve Feldkirchu na základě StabAbgG výši stabilizačního poplatku a zvláštního příspěvku ke stabilizačnímu poplatku, který měla Hypothekenbank odvést za rok 2014. Žaloba podaná proti těmto rozhodnutím byla zamítnuta rozsudkem Bundesfinanzgericht (Spolkový finanční soud, Rakousko) ze dne 1. dubna 2016.

11 Hypothekenbank na podporu svého kasačního opravného prostředku podaného k Verwaltungsgerichtshof (Správní soudní dvůr, Rakousko) tvrdí, že nemusí platit stabilizační poplatek a zvláštní příspěvek ke stabilizačnímu poplatku, protože tyto poplatky jsou v rozporu jednak s pravidly v oblasti státních podpor, a dále s volným pohybem služeb a s volným pohybem kapitálu. Tato úvěrová instituce zejména tvrdí, že § 2 StabAbgG diskriminuje tím, že stanoví rozdílné zacházení s podobnými operacemi. Zatímco bankovní operace, které úvěrová instituce usazená v Rakousku provádí bez zprostředkovatele nebo prostřednictvím pobočky v jiném členském státě se státními poskytovateli jiných členských států, se pro účely určení vyměnovacího základu sporných poplatků zohledňují, tytéž operace prováděné prostřednictvím dceřiných společností usazených v jiném členském státě se nezohledňují.

12 Skupina společností je tedy podle Hypothekenbank zatížena méně než podnik, který není součástí skupiny. V případě skupiny má totiž kritérium nekonsolidace automaticky za následek vyloučení bilančních sum dceřiných společností usazených v jiném členském státě než v Rakousku z vyměnovacího základu dotčených poplatků. Jinak je tomu v případě samostatné společnosti, která sama nebo prostřednictvím pobočky poskytuje služby v jiných členských státech, než je Rakousko, protože tyto služby jsou automaticky zahrnuty do bilanční sumy této společnosti a do vyměnovacího základu stabilizačního poplatku, který musí tato společnost zaplatit. Tato situace představuje podle Hypothekenbank diskriminaci, což vyplývá z rozsudku ze dne 5. února 2014, Hervis Sport- és Divatkereskedelmi (C-385/12, EU:C:2014:47). Tato diskriminace může podle téže banky narušovat poskytování bankovních služeb v jiných členských státech než v Rakousku. Bylo možné se jí vyhnout, pokud by byl vyměnovací základ stabilizačního poplatku a zvláštního příspěvku k tomuto poplatku určen na základě konsolidované bilanční sumy, přičemž by se umožnilo započtení případných poplatků stejné povahy, které musí dceřiná společnost uhradit v jiném členském státě.

13 Verwaltungsgerichtshof (Správní soudní dvůr) má za to, že není jisté, že z rozsudku ze dne 5. února 2014, *Hervis Sport- és Divatkereskedelmi* (C-385/12, EU:C:2014:47), který byl vydán v souvislosti se svobodou usazování, jakož i z rozsudku ze dne 2. června 2005, *Komise v. Itálie* (C-174/04, EU:C:2005:350), ze dne 12. prosince 2006, *Test Claimants in the FII Group Litigation* (C-446/04, EU:C:2006:774), a ze dne 24. května 2007, *Holböck* (C-157/05, EU:C:2007:297), které byly vydány v souvislosti se volným pohybem kapitálu, vyplývá, že *StabAbgG* není v souladu s unijním právem.

14 Kromě toho, pokud jde o použití pravidel v oblasti státních podpor, předkládající soud připomíná, že zejména z rozsudku ze dne 6. října 2015, *Finanzamt Linz* (C-66/14, EU:C:2015:661, bod 21), vyplývá, že se osoba povinná k dani nemůže dovolávat toho, že daňové opatření, ze kterého mají prospěch jiné podniky, představuje státní podporu, aby se vyhnula zaplacení této daně. Předkládající soud má proto za to, že předběžné otázky týkající se této věci, nejsou nutné.

15 Za těchto podmínek se Verwaltungsgerichtshof (Správní soudní dvůr) rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžnou otázku:

„Je právní úprava, která stanoví poplatek z bilanční sumy úvěrových institucí, v rozporu s volným pohybem služeb, zakotveným v článku 56 a násl. SFEU, nebo s volným pohybem kapitálu a plateb, zakotveným v článku 63 SFEU, je-li od úvěrové instituce se sídlem v Rakousku požadováno zaplacení poplatku za bankovní obchody s klienty z ostatních států Unie, zatímco v případě úvěrové instituce se sídlem v Rakousku, která takovéto obchody provádí jako mateřská společnost skupiny úvěrových institucí prostřednictvím úvěrové instituce, která je součástí skupiny, má sídlo v jiném státě Unie, a jejíž bilance musí být z důvodu členství ve skupině konsolidována s bilancí úvěrové instituce, která je mateřskou společností skupiny, to neplatí, protože tento poplatek je nutno zaplatit z nekonsolidované (nezahrnuté do účetní závěrky skupiny) bilanční sumy?“

K předběžné otázce

Úvodní poznámky

16 Z předkládacího rozhodnutí vyplývá, že stabilizační poplatek a zvláštní příspěvek k tomuto poplatku, jejichž legalita je ve sporu v původním řízení zpochybňována, zatěžuje úvěrové instituce usazené v Rakousku, jakož i pobočky zahraničních úvěrových institucí se sídlem v tomto členském státě. Vyměňovací základ těchto poplatků se stanoví na základě „průměrné nekonsolidované bilanční sumy“ úvěrových institucí usazených v Rakousku a v případě poboček zahraničních společností na základě fiktivní bilanční sumy. Pojem „nekonsolidovaný“ znamená, že stabilizační poplatek a zvláštní příspěvek k tomuto poplatku se vyměří na základě bilanční sumy každé právnické osoby posuzované samostatně, nikoli na základě konsolidované bilanční sumy skupiny společností.

17 Jak uvedl předkládající soud, bankovní operace se promítají do bilanční sumy úvěrových institucí. Z toho vyplývá, že částka, která má být uhrazena z titulu poplatků, o které se jedná ve věci v původním řízení, se mění v závislosti na bankovních operacích úvěrových institucí usazených v Rakousku, které provádí přímo nebo ve svých pobočkách. Bankovní operace dceřiných společností takovýchto rakouských institucí se sídlem v jiných členských státech se pro účely určení vyměňovacího základu těchto poplatků nezohledňují.

18 Kromě toho se spor v původním řízení netýká možnosti žalobkyně v původním řízení, společnosti Hypothekenbank, nabízet služby prostřednictvím stálé provozovny v jiném členském

stát? než v Rakousku nebo se v n?m usadit. Jak potvrdila samotná spole?nost Hypothekenbank ve svém písemném vyjád?ení, poskytuje služby svým zákazník?m s bydlišt?m v jiných ?lenských státech, aniž by využívala stálých provozoven se sídlem v t?chto ?lenských státech.

19 Podstatou otázky p?edkládajícího soudu tedy je, zda musí být ?lánky 56 a 63 SFEU vykládány v tom smyslu, že brání takové vnitrostátní právní úprav?, jako je právní úprava dot?ená ve v?ci v p?vodním ?ízení, v rozsahu, v n?mž ú?rovňovým institucím usazeným v Rakousku, které stejn? jako instituce, o kterou se jedná ve v?ci v p?vodním ?ízení, poskytují služby svým zákazník?m s bydlišt?m v jiných ?lenských státech, aniž p?itom využívají stálých provozoven se sídlem v t?chto státech, ukládá povinnost zaplatit poplatek, který se ur?uje na základ? „pr?m?rné nekonsolidované bilan?ní sumy“, která zahrnuje bankovní operace, které tyto instituce provád?jí p?ímo se státními p?íslušníky jiných ?lenských stát?, zatímco tytéž operace provád?né dce?inými spole?nostmi ú?rovňových institucí usazených v Rakousku vylučuje, pokud jsou tyto dce?iné spole?nosti usazeny v jiných ?lenských státech.

K použitelné svobod?

20 Vzhledem k tomu, že p?edb?žná otázka byla položena jak ve vztahu k ?látku 56 SFEU, tak ve vztahu k ?látku 63 SFEU, je t?eba úvodem ur?it, zda a p?ípadn? v jakém rozsahu m?že taková právní úprava, jako je právní úprava, o kterou se jedná ve v?ci v p?vodním ?ízení, ovlivnit výkon volného pohybu služeb a kapitálu (rozsudek ze dne 21. ?ervna 2018, Fidelity Funds a další, C?480/16, EU:C:2018:480, bod 32).

21 V projednávaném p?ípad? z p?edkládacího rozhodnutí vyplývá, že vzhledem k tomu, že bankovní služby jsou poskytovány rezident?m jiných ?lenských stát? než Rakouska, je s ú?rovňovými institucemi se sídlem v Rakousku z hlediska stabiliza?ního poplatku a zvlášt?ního p?ísp?vku k tomuto poplatku zacházeno rozdíln? podle toho, zda takovéto služby poskytují bez zprost?edkovatele nebo prost?ednictvím dce?iných spole?ností se sídlem v jiných ?lenských státech.

22 Hypothekenbank u Verwaltungsgerichtshof (Správní soudní dv?r) tvrdí, že toto rozdílné zacházení je diskrimina?ní a m?že narušovat poskytování bankovních služeb v jiných ?lenských státech než v Rakousku a dále volný pohyb kapitálu.

23 V této souvislosti již Soudní dv?r rozhodl, že bankovní operace, jako je poskytování ú?r? podnikatelským zp?sobem, se v zásad? týká jak volného pohybu služeb ve smyslu ?látku 56 a následujících SFEU, tak volného pohybu kapitálu ve smyslu ?látku 63 a následujících SFEU (rozsudek ze dne 3. ?íjna 2006, Fidium Finanz, C?452/04, EU:C:2006:631, bod 43).

24 Dále je t?eba p?ipomenout, že v p?ípad?, že se vnitrostátní opat?ení týká zároveň volného pohybu služeb a volného pohybu kapitálu, Soudní dv?r v zásad? posuzuje dot?ené opat?ení pouze z hlediska jedné z t?chto dvou základních svobod, ukáže-li se za okolností v?ci v p?vodním ?ízení, že jedna z nich je ve vztahu k druhé zcela druhotná a m?že být do ní zahrnuta [rozsudek ze dne 26. kv?tna 2016, NN (L) International, C?48/15, EU:C:2016:356, bod 39].

25 Za okolností v?ci dot?ené v p?vodním ?ízení se jeví, že aspekt volného pohybu služeb p?evažuje nad aspektem volného pohybu kapitálu. Hypothekenbank se totiž ve své argumentaci, jak ji shrnul p?edkládající soud, snaží tvrdit, že zohledn?ní bankovních operací, které provádí bez zprost?edkovatele se zákazníky v jiných ?lenských státech než v Rakousku, p?i stanovení stabiliza?ního poplatku a zvlášt?ního p?ísp?vku k tomuto poplatku zvyšuje náklady t?chto operací a ?iní tak p?eshrani?ní ?innosti mén? atraktivními. Takovýto d?sledek se týká p?evážn? volného pohybu služeb, zatímco vliv na volný pohyb kapitálu je jen nevyhnutelným d?sledkem.

26 V důsledku toho je třeba položenou otázku zkoumat nikoli s ohledem na článek 63 a následující SFEU, které se týkají volného pohybu kapitálu, nýbrž s ohledem na článek 56 a následující SFEU, které se týkají volného pohybu služeb.

K existenci omezení volného pohybu služeb

27 Je třeba uvést, že bez ohledu na to, zda stabilizační poplatek a zvláštní příspěvek k tomuto poplatku představují přímou nebo nepřímou daň, nebyly tyto v rámci Unie předmetem harmonizace, a spadají tedy do pravomoci členských států, které podle ustálené judikatury Soudního dvora musí při výkonu této pravomoci dodržovat unijní právo (rozsudek ze dne 1. prosince 2011, Komise v. Maďarsko, C-253/09, EU:C:2011:795, bod 42).

28 Článek 56 SFEU brání použití jakékoli vnitrostátní právní úpravy, která omezuje pohyb služeb mezi členskými státy obtížnějším než vnitrostátní pohyb služeb v určitém členském státě. V souladu s judikaturou Soudního dvora totiž článek 56 SFEU požaduje odstranění jakýchkoli omezení volného pohybu služeb uložených z toho důvodu, že poskytovatel služby je usazen v jiném členském státě, než kde je služba poskytována (rozsudek ze dne 25. července 2018, TTL, C-553/16, EU:C:2018:604, bod 45 a citovaná judikatura).

29 Vnitrostátní opatření, která výkon této svobody zakazují, brání tomuto výkonu nebo jej činí méně atraktivním, představují omezení volného pohybu služeb (rozsudek ze dne 25. července 2018, TTL, C-553/16, EU:C:2018:604, bod 46 a citovaná judikatura).

30 Právo volného pohybu služeb přiznané článkem 56 SFEU státním příslušníkům členských států zahrnuje rovněž „pasivní“ volný pohyb služeb, to znamená svobodu příjemce služeb vydat se bez omezení do jiného členského státu, aby jim tam byla poskytnuta služba (rozsudek ze dne 9. března 2017, Piringer, C-342/15, EU:C:2017:196, bod 35).

31 V této souvislosti je třeba uvést, že stabilizační poplatek a zvláštní příspěvek k tomuto poplatku nezavádí žádné rozlišování ani na základě pohlaví zákazníků, ani na základě místa poskytnutí služby. Pro účely určení výměrovacího základu těchto poplatků na základě průměrné nekonsolidované bilanční sumy úvěrových institucí usazených v Rakousku se totiž zohledňují všechny bankovní operace, které tato instituce uskutečňuje bez zprostředkovatele v Rakousku nebo v jiném členském státě.

32 Kromě toho pouhá skutečnost, že tyto poplatky mohou zvýšit náklady bankovních transakcí, nemůže představovat překážku volného pohybu služeb. Jak již Soudní dvůr rozhodl, článek 56 SFEU se nevztahuje na opatření, jejichž jediným účinkem je zvýšení nákladů na dotčené služby a vztahují se stejným způsobem na poskytování služeb mezi členskými státy jako na vnitrostátní poskytování služeb v určitém členském státě (rozsudky ze dne 8. září 2005, Mobistar a Belgacom Mobile, C-544/03 a C-545/03, EU:C:2005:518, bod 31, a ze dne 11. června 2015, Berlington Hungary a další, C-98/14, EU:C:2015:386, bod 36).

33 Pokud jde o tvrzení, že se jedná o diskriminaci bankovních institucí usazených v Rakousku, které provádějí bankovní operace v jiném členském státě bez zprostředkovatele, v porovnání s bankovními institucemi, které tyto služby nabízejí prostřednictvím nezávislých dceřiných společností se sídlem v tomto jiném členském státě, je třeba uvést, že poslední uvedené instituce se rozhodly využít svobody usazování, kterou jim přiznávají články 49 a 54 SFEU, kdežto první uvedené instituce jsou usazeny pouze v Rakousku a poskytují služby, které mají přeshraniční povahu, na které se vztahuje volný pohyb služeb zaručený článkem 56 SFEU.

34 V této souvislosti již Soudní dvůr rozhodl, že je třeba rozlišovat mezi osobnostmi volného

pohybu služeb a p?sobností svobody usazování. Za tímto ú?elem je d?ležit? ur?it, zda je hospodá?ský subjekt usazen v ?lenském stát?, v n?mž nabízí p?edm?tnou službu, ?i nikoli. Pokud je usazen v ?lenském stát?, v n?mž tuto službu nabízí, vztahuje se na n?j p?sobnost svobody usazování, jak je vymezena v ?lánku 49 SFEU. Pokud však hospodá?ský subjekt není v ?lenském stát? poskytnutí služby usazen, je p?eshrani?ním poskytovatelem, na kterého se vztahuje volný pohyb služeb (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 11. prosince 2003, Schnitzer, C?215/01, EU:C:2003:662, body 28 a 29, jakož i ze dne 10. kv?tna 2012, Duomo Gpa a další, C?357/10 až C?359/10, EU:C:2012:283, bod 30).

35 Pojem „usazení“ ve smyslu ustanovení Smlouvy o FEU týkajících se svobody usazování totiž zahrnuje skute?ný výkon hospodá?ské ?innosti prost?ednictvím stálé provozovny v hostitelském ?lenském stát? po neur?itou dobu. P?edpokládá tedy skute?né usazení doty?né spole?nosti v tomto ?lenském stát? a výkon skute?né hospodá?ské ?innosti v tomto stát? (rozsudek ze dne 12. zá?í 2006, Cadbury Schweppes a Cadbury Schweppes Overseas, C?196/04, EU:C:2006:544, bod 54).

36 Naproti tomu v p?ípad?, kdy se poskytovatel ur?ité služby p?emístí do jiného ?lenského státu, než je ?lenský stát, v n?mž je usazen, ustanovení kapitoly Smlouvy týkající se služeb, a zejména ?l. 57 t?etí pododstavec SFEU stanoví, že tento poskytovatel zde bude provozovat ?innost do?asn? (rozsudky ze dne 30. listopadu 1995, Gebhard, C?55/94, EU:C:1995:411, bod 26, a ze dne 11. prosince 2003, Schnitzer, C?215/01, EU:C:2003:662, bod 27).

37 Za t?chto podmínek mohou ?lenské státy zohlednit tyto rozdíly, a proto pro ú?ely zdan?ní rozdíln? zacházet s ?innostmi osob a podnik?, na které se vztahuje svoboda usazování nebo volný pohyb služeb a které zpravidla vedou k rozdílným právním a hospodá?ským d?sledk?m.

38 Z toho vyplývá, že taková vnitrostátní právní úprava, jako je právní úprava dot?ená ve v?ci v p?vodním ?ízení, nem?že bránit volnému pohybu služeb nebo jej ?init mén? atraktivním.

39 Pokud jde o pochybnosti vyjád?ené p?edkládajícím soudem stran relevantnosti rozsudku ze dne 5. února 2014, Hervis Sport- és Divatkereskedelmi (C?385/12, EU:C:2014:47), na který se p?ed ním odvolává žalobkyn? v p?vodním ?ízení, je t?eba p?ipomenout, že v bodech 37 až 41 uvedeného rozsudku, jakož i v bod? 23 rozsudku ze dne 26. dubna 2018, ANGED (C?234/16 a C?235/16, EU:C:2018:281), Soudní dv?r rozhodl, že mandatorní da? ukládaná na základ? zjevn? objektivního kritéria, která však ve v?tšin? p?ípad? vzhledem k jejím znak?m znevýhod?uje obchodní spole?nosti se sídlem v jiných ?lenských státech nacházejících se ve srovnatelné situaci jako spole?nosti se sídlem v ?lenském stát? zdan?ní, nep?ímo diskriminuje obchodní spole?nosti na základ? místa jejich sídla v rozporu s ?lánku 49 a 54 SFEU.

40 Jak však vyplývá z bod? 18 a 26 tohoto rozsudku, Hypothekenbank se ve sporu v p?vodním ?ízení nem?že odvolávat na porušení ustanovení Smlouvy o FEU týkající se svobody usazování.

41 Krom? toho v rámci ?ízení podle ?lánku 267 SFEU je jen na p?edkládajícím soudu, aby vymezil skutkový rámec, ze kterého vycházejí otázky, které pokládá Soudnímu dvoru (rozsudek ze dne 10. ?ervence 2018, Jehovan todistajat, C?25/17, EU:C:2018:551, bod 28).

42 Hypothekenbank v písemném vyjád?ení p?edloženém Soudnímu dvoru sice tvrdí, že regionální ú?rovňové instituce usazené v Rakousku v blízkosti hranic tohoto ?lenského státu v praxi ?ast?ji poskytují služby, které mají p?eshrani?ní povahu, než jiné regionální ú?rovňové instituce usazené v tomto ?lenském stát?, takže stabiliza?ní poplatek a zvláštní p?ísp?vek k tomuto poplatku se v p?evážné mí?e dotýká prvn? uvedených institucí. Tato situace podle ní p?edstavuje diskriminaci, která je srovnatelná s diskriminací, o kterou se jednalo ve v?ci, v níž byl vydán rozsudek ze dne 5. února 2014, Hervis Sport- és Divatkereskedelmi (C?385/12, EU:C:2014:47).

Údaje o bankovním sektoru v Rakousku, které předložila Hypothekenbank, však v žádném případě neumožňují ověřit opodstatnost tohoto tvrzení. Tyto skutkové okolnosti však předkládající soud každopádně neuvedl.

43 Vzhledem k tomu, že není prokázáno, že právní úprava dotčená v původním řízení může vyvolat situaci srovnatelnou se situací, o kterou šlo ve věci, v níž byl vydán rozsudek ze dne 5. února 2014, Hervis Sport- és Divatkereskedelmi (C-385/12, EU:C:2014:47), není třeba zkoumat analogickou použitelnost judikatury citované v bodě 39 tohoto rozsudku v oblasti volného pohybu služeb.

44 S ohledem na všechny výše uvedené úvahy je třeba na položenou otázku odpovědět, že článek 56 SFEU musí být vykládán v tom smyslu, že nebrání takové vnitrostátní právní úpravě, jako je právní úprava dotčená ve věci v původním řízení, v rozsahu, v němž ústředním institucím usazeným v Rakousku, které stejně jako instituce, o kterou se jedná ve věci v původním řízení, poskytují služby svým zákazníkům s bydlištěm v jiných členských státech, aniž přitom využívají stálých provozoven se sídlem v těchto státech, ukládá povinnost zaplatit poplatek, který se určuje na základě „průměrné nekonsolidované bilanční sumy“, která zahrnuje bankovní operace, které tyto instituce provádějí přímo se státními příslušníky jiných členských států, kdežto tytéž operace prováděné dceřinými společnostmi ústředních institucí usazených v Rakousku vylučuje, pokud jsou tyto dceřiné společnosti usazeny v jiných členských státech.

K nákladům řízení

45 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníky řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (první senát) rozhodl takto:

Článek 56 SFEU musí být vykládán v tom smyslu, že nebrání takové vnitrostátní právní úpravě, jako je právní úprava dotčená ve věci v původním řízení, v rozsahu, v němž ústředním institucím usazeným v Rakousku, které stejně jako instituce, o kterou se jedná ve věci v původním řízení, poskytují služby svým zákazníkům s bydlištěm v jiných členských státech, aniž přitom využívají stálých provozoven se sídlem v těchto státech, ukládá povinnost zaplatit poplatek, který se určuje na základě „průměrné nekonsolidované bilanční sumy“, která zahrnuje bankovní operace, které tyto instituce provádějí přímo se státními příslušníky jiných členských států, zatímco tytéž operace prováděné dceřinými společnostmi ústředních institucí usazených v Rakousku vylučuje, pokud jsou tyto dceřiné společnosti usazeny v jiných členských státech.

Podpisy.

* Jednací jazyk: němčina.